"Οσπρα ὡραῖα δόντια, εὐχάριστο στόμα δίδει ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς καπνιστάς ἡ Ὀδοντόκρεμα

OREODONT

Α.Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ -

ρόνου πλέϊ στὶς τορπίλλες.

Τσάκα—κουδουνιὰ ὁ ναύκληρος τὸ πιασατέλιωσε του, ποὺ τὸ πάϊρνες μὲ τὴν ἀνά. Μιλιὰ δὲν ἔγκεξε.

—Τί διάολο ἔχεις κακὸν Κωνσταντῆ; τὸν ρώτησα. Τ' ἄσπρο γερανάκι;

—Αἰμηχή...Ξαιτρεφύνει. Χαρρεσταύρ φορὲ σαυβὶ καιεὶ μεῖς ἀρραμενίουσε. Σιβρρεῖτε μαθὲ τίιι γρουουοὺλ εἶν' αὐτό! Χριστὸ μου φὲ ...τόοο Χαρρεστὸ νους!...Σταυρὸ φὸϊ δέσε, σταυρορθὸ λόσε, λέγανε οἱοιοι γογγοί μας.

Δὲν ἔβλεπες πιὰ στὴ θάλασσα τέτοιες μέρες. Τὰ δένανε τοῦ Σταυροῦ, στὶς 14 τοῦ Σεπτέβρη, κι-ἀλὶ ἡ γῆς, ποὺ κάθε 10ἡ γλαυκὸ...Νά, γιὰ, ἀνεβοκατεβαίνει...Εἶναι σημεῖο κυνδύνου...

Τὸ Σ. Ο. Σ. τοῦ ναυλήρου.

Σκόδδο χαιμλὰ καὶ ἔβλεπε διαβιὰ δυὸ ἀγγειμένα πάτια... Τὸν φτοῦ τὸ ναυλοχιοῦ!... Τὸν ἔξγμε μοσ τελείωη διαὶ μέσα ἄλη νύχτα ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ μὲ τὴ διανοιγή, εἰς σταῦρο μέγρο κλείσμαε ἄλα τὰ στεγανὰ καὶ τὰ πορορόϊνια.

—Αἰμήη καλὰ τὸδοιλεγα τὸ εἶπα σὰν σοῦ ἀνοέξμαε. Τόοο λοὺκος τῆς ἀπόφασης κάτσε μὰ νὰ μοῦ τὸ ποῦς...Ἡ μηχανὴ ἀγκομαχάει. Ἡ λα ραφίνες τρίζουν. Ἡ μάσες μας σιγίγγρεσαι ἀπ' τὸ νερό...

—Λεδὲ ρρεζίγκες μιαπὰ ραπιὰ γρρὲ παιδὶ, νταὶς μὲς πᾶς καπὰ μὰς σὶ γίνεαι; μοῦρε ὁ ναύκληρος.

❁

"Αλλο ποὺ δὲν ἤθελα. Πετάχτηκα στὴν πουόρα. Δεβιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν πλώρη σχίζεται τὸ νερὸ στὰ δυό, ἀφρίζοντας. Ὁλο τὸ ταμποῦνι εἶναι μέσα στὴ θάλασσα. Στὴν πουόρα ἀρκάμι τὸ νερό.

Κρατοῦνε δυνατὰ τὴν ἀλυσσίδα τοῦ χειραγωγοῦ ἀπὸ πουντέλα, σὰ πουντέλα φάϊνω στὸν σκαλοδόκο. Χάνομαι κάτω καὶ μὲ τὴν ἡλιαυγιὰ μοὺ λαμπίτσα στὸ χέρι ἐρίσκω ἕναν τενεκὲ μὲ ἀνάλμη μαδὶ. Παρέκει ἀσκρίζει ἡ γερανάκα, σὰν νὰ τσιρίζει τὸ κόντρο μὲς κουλουριασμένης πρωιὰ τσιμᾶ, γιὰ νὰ μὴν μπαίσμαι ἀπ' τὶς θάλασσες καὶ τὸ πότσια μὲ τὴν μαλὰ ἀνάλμη.

—Κάποια φανάρια, εἶπε τοῦ καλὸ κληρο σὰν γύρισα στὸ κορμπλοστάσι, φαίνονται ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μιὰ κρυὰ καὶ πάμε νὰ τὰ πιάσουμε.

—Ὁ Θεὸς νιαὶ δάλη τοῦ χέρι τοὺ ἔλεος καὶ σταυροκατέβηκε πρὸς φορές.

Σαφνιὰ ἕνας πρότος βρρὸς ἀ-ἀνοίγθηκε σὰν' τὸ ἀνατολικὸ σπαρτὶ πρὸς φορές.

Σαφνιὰ ἕνας πρότος βρρὸς ἀ-ἀνοίγθηκε σὰν' τὸ ἀνατολικὸ σπαρτὶ πρὸς φορές.

Ποσάμι;

—Χορρεστὸς κασιαὶ Παναγία! βαπὸρ ὁ καϊκτσῆς. Μᾶς πάρμε μὲ τὸ καπάκι τόοοο κύμασα. Λίδεσα σαμδιά!

Πετυχθήκαμ' Εἶοι ἀπάνω. "Η πλώρη πατήθμαι...Γέρνει. Ὅλο τὸ καράϊδι ἀπ' τὸ μέρος τοῦ νεροῦ.

Δημέους τώρα ὁ ναύκληρος μ' ἕνα σγουρὸ σ' ἕνα· καιμιπὰ, κρεμάσθμε ἀπ' τὴ πάσκα, ἴσαμε νὰ μᾶς σπάσ ὁ νερό.

—Χριστὸ καλὰ τάλεγαμα γιά! Σταυρορροσὲ δόσε...τὸ σταυρορροσὲ τοὺ π' ἀμνεῖζμαι τέτοια δρροραβοὺ! Κεγτ.

Ἐπὶ τέλοος τάδαλα τὸ κακὸ στὴ θέσι του. Μὰ ὄγθηε πάλι. Καὶ δόσευ νὰ διαλί του μὲ μερικὰ κοντάλια.

❁

—Εἰς τάξιν μάγης. ἀπαντες εἰς τὰς θέσεις των!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀπλονόμου.... Ἐγὼ θρόϊ!—Ὅλοι στὴν πουόρα... Χωμένοι στὸ νερό, ἴσα μὲ τὸν ἀστρόγαλο. Κάθε τόσο τόννος θάλασσα στοὺς ὄμους μας καὶ γοματίζομαι. Πέρνομε πάνω τὰ πουντάλια, μὲ τοὺς χειραγωγούς, πλείνομε τὰ στεγανὰ, νοιγοκλείσια, σπιφάγια, καθένους κι' ἕλλος πηδοῦμε στὰ πολυδόκα, περμένοντας τὴ διατυγὴ γῆς φωτὸς, ἕλλοι σταίσαν στοὺς σήργανα ἀπ' ἔξω ἀτοιμοι γιὰ φτσάλιο μὲ μπαλτάδες καὶ κορδάνια τῆς ἐφιδλῆρας στὸ χέρι κι' ἕλλοι στὸ κουπὶ, γιὰ ἀπὸ ἀσυμφιδονισιὰ ποὺ τοῦχεν ἀπ' τὴν πέσι, περιμένοντας τὸ «Εἶκε».

Μὰ ὁ ναύκληρος;... Ποῦ ἔπρεπε μὲ τὸ σύφραγ τοὺ καὶ τὴ δάρδια τοὺ νὰν' ἄτοιμος νὰ πιάσ μὲ σαλιάσγρες τὸ νερό, ἂν μὰς τρωτήσουν τὸ καράδι μας;

Ὁ ναύκληρος ἤγινε ἀφαντος!... Θὰ τὸν πῆρε καμιὰ θάλασσα τὸ φασαφά!! ... Ἔνας λιγόπορας!... Σταυρορθὸ δέσε, σταυρορθὸ λόσε... Τὸ λεγε.

Μεγρστά μας τόρα φάϊνα.....Πλόρα..Κουφόγυο ποὺ τόχει ὁ ἀθεόφοβος νὰ' ἀρμεγίζμ μ' ἀναμμένα φανάρια!

"Ἀπ' τὴν πάρτα τοῦ πόργου ὁ καπετάνιος διασῆς νὰ πάρουμε στὸ σανταῖφο τὸν πρωτοθέρο ἀρίθμὸ μας νὰ' ἔπιτα τὰ φανάρια τῆς σημαίας.. Μάϊνα ἔπιτα κι' ἴσα νὰ Κράτει.....Μὰ ὁ ἄλλος φεύγει.

—Πέρ...μὰ τὸ πρωμαῖο! φαντάζει ὁ καπετάνιος τόρα.

Συβόλου τὴ μπαλδάλα τοῦ μπολυδόλου κι' ἀπ' τὶς τέσσερις νάνερες τοὺ θγαίνει ὁ Χάρος....Μὰ τόρα μέσα στὰ σανιδάκια...Πλόρα, ὅλόπορα φανάρια δικιᾶς μας σημαίας καὶ τὸν ἀριθμὸ 12... Τὸ δικό μας 12.. Περιπολία κι' αὐτό.

❁

Περ' ἀπὸ δεβιά μας, ἀπὸ κεῖ κάτω μακριά, φαίνεται τὸ πρῶτο φῶς, τὸ σουσουράκι φῶς τῆς Ἀγρῆς... Τὸ καιρὶς παλιάρι... Ἡ πλατειὰ θάλασσα ὁλοένα.

Χριστὸς γεννήθηκε!

Μὰ μᾶς λείπει ἕνας...Ὁ ναύκληρος...Εἶχε προαίσθηση τάχα;

Ὅλοι τὸν λυπηθήκαμε...Λὲν θ' ἀπούμε πιὰ τὸ «τσάκα-τσούκα» του... Ἀκόμα τσ' ὁ κεδεγγίνης, περνώντας τὸ χαμὶ τοὺ στὸ ψαιρολόγιο, τὸν συμπόνεσε.

Σαφνιὰ, ἀπὸ τὴν πρῶτη πίσω, ἀκούσθηκε μιὰ φωνή, σὰν νἄβγαινε ἀπ' τὸν Ἅδη.

—Ἀμήτηη... Χρρρεσιτανολοσιὰ εἶσαστε σεῖς!

Τρέχουμε πρῶτα... Ὁ καλοδός κλειστὸς μὲ τὸ στεγανὸ καπάκι του. Ἡ φωνὴ τάρα ἔγκεινε ἀπ' τὴ λαμαρίνα τῆς νουδέρας. Μὰ τὰ θέματά μας τὴν πνίγουν... Στέκουμ' ἀκίνητοι.

—Ἀνοίοοιχτε σον φορὲ ἀδρρρὲφια!

Ἡ φωνὴ, μιὰ φωνὴ ὄρρατη, ἂν καὶ ναρμηνεπὶ μέσ' ἀπ' τὴν νουδέρα...Κάσου ἀπὸ τοὺ κοντὰ στὴν καθοδὸ τοὺ καλοδοῦ.

Σαφνιὰ τὰ μάτια μου πέφτουν στὸ φυντερῶλι... Εἶν' ἀνεδαμένο τὸ κρύσαλλό του... Δὲν εἶναι δυὸ λεπτά, ποὺ τάβγα 10ἡ γλαυκά...Νά, γιά, ἀνεδοκατεβαίνει...Εἶναι σημεῖο κυνδύνου...

Τὸ Σ. Ο. Σ. τοῦ ναυλήρου.

Σκόδδο χαιμλὰ καὶ ἔβλεπε διαβιὰ δυὸ ἀγγειμένα πάτια... Τὸν φτοῦ τὸ ναυλοχιοῦ!... Τὸν ἔξγμε μοσ τελείωη διαὶ μέσα ἄλη νύχτα ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ μὲ τὴ διανοιγή, εἰς σταῦρο μέγρο κλείσμαε ἄλα τὰ στεγανὰ καὶ τὰ πορορόϊνια.

—Αἰμήη καλὰ τὸδοιλεγα τὸ εἶπα σὰν σοῦ ἀνοέξμαε. Τόοο λοὺκος τῆς ἀπόφασης κάτσε μὰ νὰ μοῦ τὸ ποῦς...Ἡ μηχανὴ ἀγκομαχάει. Ἡ λα ραφίνες τρίζουν. Ἡ μάσες μας σιγίγγρεσαι ἀπ' τὸ νερό...

—Λεδὲ ρρεζίγκες μιαπὰ ραπιὰ γρρὲ παιδὶ, νταὶς μὲς πᾶς καπὰ μὰς σὶ γίνεαι; μοῦρε ὁ ναύκληρος.

❁

"Αλλο ποὺ δὲν ἤθελα. Πετάχτηκα στὴν πουόρα. Δεβιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν πλώρη σχίζεται τὸ νερὸ στὰ δυό, ἀφρίζοντας. Ὁλο τὸ ταμποῦνι εἶναι μέσα στὴ θάλασσα. Στὴν πουόρα ἀρκάμι τὸ νερό.

Κρατοῦνε δυνατὰ τὴν ἀλυσσίδα τοῦ χειραγωγοῦ ἀπὸ πουντέλα, σὰ πουντέλα φάϊνω στὸν σκαλοδόκο. Χάνομαι κάτω καὶ μὲ τὴν ἡλιαυγιὰ μοὺ λαμπίτσα στὸ χέρι ἐρίσκω ἕναν τενεκὲ μὲ ἀνάλμη μαδὶ. Παρέκει ἀσκρίζει ἡ γερανάκα, σὰν νὰ τσιρίζει τὸ κόντρο μὲς κουλουριασμένης πρωιὰ τσιμᾶ, γιὰ νὰ μὴν μπαίσμαι ἀπ' τὶς θάλασσες καὶ τὸ πότσια μὲ τὴν μαλὰ ἀνάλμη.

—Κάποια φανάρια, εἶπε τοῦ καλὸ κληρο σὰν γύρισα στὸ κορμπλοστάσι, φαίνονται ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μιὰ κρυὰ καὶ πάμε νὰ τὰ πιάσουμε.

—Ὁ Θεὸς νιαὶ δάλη τοῦ χέρι τοὺ ἔλεος καὶ σταυροκατέβηκε πρὸς φορές.

Σαφνιὰ ἕνας πρότος βρρὸς ἀ-ἀνοίγθηκε σὰν' τὸ ἀνατολικὸ σπαρτὶ πρὸς φορές.

Ποσάμι;

—Χορρεστὸς κασιαὶ Παναγία! βαπὸρ ὁ καϊκτσῆς. Μᾶς πάρμε μὲ τὸ καπάκι τόοοο κύμασα. Λίδεσα σαμδιά!

Πετυχθήκαμ' Εἶοι ἀπάνω. "Η πλώρη πατήθμαι...Γέρνει. Ὅλο τὸ καράϊδι ἀπ' τὸ μέρος τοῦ νεροῦ.

Δημέους τώρα ὁ ναύκληρος μ' ἕνα σγουρὸ σ' ἕνα· καιμιπὰ, κρεμάσθμε ἀπ' τὴ πάσκα, ἴσαμε νὰ μᾶς σπάσ ὁ νερό.

—Χριστὸ καλὰ τάλεγαμα γιά! Σταυρορροσὲ δόσε...τὸ σταυρορροσὲ τοὺ π' ἀμνεῖζμαι τέτοια δρροραβοὺ! Κεγτ.

Ἐπὶ τέλοος τάδαλα τὸ κακὸ στὴ θέσι του. Μὰ ὄγθηε πάλι. Καὶ δόσευ νὰ διαλί του μὲ μερικὰ κοντάλια.

❁

—Εἰς τάξιν μάγης. ἀπαντες εἰς τὰς θέσεις των!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀπλονόμου.... Ἐγὼ θρόϊ!—Ὅλοι στὴν πουόρα... Χωμένοι στὸ νερό, ἴσα μὲ τὸν ἀστρόγαλο. Κάθε τόσο τόννος θάλασσα στοὺς ὄμους μας καὶ γοματίζομαι. Πέρνομε πάνω τὰ πουντάλια, μὲ τοὺς χειραγωγούς, πλείνομε τὰ στεγανὰ, νοιγοκλείσια, σπιφάγια, καθένους κι' ἕλλος πηδοῦμε στὰ πολυδόκα, περμένοντας τὴ διατυγὴ γῆς φωτὸς, ἕλλοι σταίσαν στοὺς σήργανα ἀπ' ἔξω ἀτοιμοι γιὰ φτσάλιο μὲ μπαλτάδες καὶ κορδάνια τῆς ἐφιδλῆρας στὸ χέρι κι' ἕλλοι στὸ κουπὶ, γιὰ ἀπὸ ἀσυμφιδονισιὰ ποὺ τοῦχεν ἀπ' τὴν πέσι, περιμένοντας τὸ «Εἶκε».

Μὰ ὁ ναύκληρος;... Ποῦ ἔπρεπε μὲ τὸ σύφραγ τοὺ καὶ τὴ δάρδια τοὺ νὰν' ἄτοιμος νὰ πιάσ μὲ σαλιάσγρες τὸ νερό, ἂν μὰς τρωτήσουν τὸ καράδι μας;

Ὁ ναύκληρος ἤγινε ἀφαντος!... Θὰ τὸν πῆρε καμιὰ θάλασσα τὸ φασαφά!! ... Ἔνας λιγόπορας!... Σταυρορθὸ δέσε, σταυρορθὸ λόσε... Τὸ λεγε.

Μεγρστά μας τόρα φάϊνα.....Πλόρα..Κουφόγυο ποὺ τόχει ὁ ἀθεόφοβος νὰ' ἀρμεγίζμ μ' ἀναμμένα φανάρια!

"Ἀπ' τὴν πάρτα τοῦ πόργου ὁ καπετάνιος διασῆς νὰ πάρουμε στὸ σανταῖφο τὸν πρωτοθέρο ἀρίθμὸ μας νὰ' ἔπιτα τὰ φανάρια τῆς σημαίας.. Μάϊνα ἔπιτα κι' ἴσα νὰ Κράτει.....Μὰ ὁ ἄλλος φεύγει.

—Πέρ...μὰ τὸ πρωμαῖο! φαντάζει ὁ καπετάνιος τόρα.

Συβόλου τὴ μπαλδάλα τοῦ μπολυδόλου κι' ἀπ' τὶς τέσσερις νάνερες τοὺ θγαίνει ὁ Χάρος....Μὰ τόρα μέσα στὰ σανιδάκια...Πλόρα, ὅλόπορα φανάρια δικιᾶς μας σημαίας καὶ τὸν ἀριθμὸ 12... Τὸ δικό μας 12.. Περιπολία κι' αὐτό.

❁

Περ' ἀπὸ δεβιά μας, ἀπὸ κεῖ κάτω μακριά, φαίνεται τὸ πρῶτο φῶς, τὸ σουσουράκι φῶς τῆς Ἀγρῆς... Τὸ καιρὶς παλιάρι... Ἡ πλατειὰ θάλασσα ὁλοένα.

Χριστὸς γεννήθηκε!

Μὰ μᾶς λείπει ἕνας...Ὁ ναύκληρος...Εἶχε προαίσθηση τάχα;

Ὅλοι τὸν λυπηθήκαμε...Λὲν θ' ἀπούμε πιὰ τὸ «τσάκα-τσούκα» του... Ἀκόμα τσ' ὁ κεδεγγίνης, περνώντας τὸ χαμὶ τοὺ στὸ ψαιρολόγιο, τὸν συμπόνεσε.

Σαφνιὰ, ἀπὸ τὴν πρῶτη πίσω, ἀκούσθηκε μιὰ φωνή, σὰν νἄβγαινε ἀπ' τὸν Ἅδη.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΥΛΙΚΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΣ

Ὁ Οἰκοδομικὸς Συνεταιρισμὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης (Γραφεῖα ἀντὸς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, Νέον Κάϊρον), θέτεται ἐνοχλεῖται προσφορὰς διὰ τὴν προμήθειαν τῶν κάτωθι εἰδῶν:

Σιδηροδοκῶν καὶ ἐξαρτημάτων ταυτῶν, ὀρειχαλκίνων εἰδῶν, μολυβδίνων εἰδῶν, χυτοσιδήρου εἰδῶν, τηλίων εἰδῶν, εἰδῶν ἐκ λαμαρίνης, εἰδῶν ὑγιεινῆς, ὑελοπινάκων, ἐξαρτημάτων θυρῶν καὶ παραθύρων, εἰδῶν ἠλεκτροφωτισμοῦ καὶ ἐλαιοχρωματισμοῦ καὶ λοιπῶν εἰδῶν οἰκοδομῆς.

Αἱ προσφοραὶ, περιέχουσαι ἀπαραιτήτως καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 30ῆς τρέχοντος.

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Ἀθῆναι, τῇ 22 Δεκεμβρίου 1932.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Νέοι γλεντζέδες, καὶ μερακλῆδες καλοφαγάδες, κάθε ἐρεῦνο χρυσὴ ζωὴ στὸν περίπατο

ΕΛΑΤΟ

Παρὰ τὸν σταῦμον Λαυρίου ἦτα ἀργάκια σοδέλας, κοντοῦτσα, ἀνοιξιάτικα, πλόσια φαγοπότι, χορές, γλέντι καὶ ὁ Κυριακάτης, τὸ ἐσκουτὸ κλαρίνο τῶν ναυλοχιῶν!... Τὸν ἔξγμε μοσ τελείωη διαὶ μέσα ἄλη νύχτα ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ μὲ τὴ διανοιγή, εἰς σταῦρο μέγρο κλείσμαε ἄλα τὰ στεγανὰ καὶ τὰ πορορόϊνια.

—Αἰμήη καλὰ τὸδοιλεγα τὸ εἶπα σὰν σοῦ ἀνοέξμαε. Τόοο λοὺκος τῆς ἀπόφασης κάτσε μὰ νὰ μοῦ τὸ ποῦς...Ἡ μηχανὴ ἀγκομαχάει. Ἡ λα ραφίνες τρίζουν. Ἡ μάσες μας σιγίγγρεσαι ἀπ' τὸ νερό...

—Λεδὲ ρρεζίγκες μιαπὰ ραπιὰ γρρὲ παιδὶ, νταὶς μὲς πᾶς καπὰ μὰς σὶ γίνεαι; μοῦρε ὁ ναύκληρος.

❁

"Αλλο ποὺ δὲν ἤθελα. Πετάχτηκα στὴν πουόρα. Δεβιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν πλώρη σχίζεται τὸ νερὸ στὰ δυό, ἀφρίζοντας. Ὁλο τὸ ταμποῦνι εἶναι μέσα στὴ θάλασσα. Στὴν πουόρα ἀρκάμι τὸ νερό.

Κρατοῦνε δυνατὰ τὴν ἀλυσσίδα τοῦ χειραγωγοῦ ἀπὸ πουντέλα, σὰ πουντέλα φάϊνω στὸν σκαλοδόκο. Χάνομαι κάτω καὶ μὲ τὴν ἡλιαυγιὰ μοὺ λαμπίτσα στὸ χέρι ἐρίσκω ἕναν τενεκὲ μὲ ἀνάλμη μαδὶ. Παρέκει ἀσκρίζει ἡ γερανάκα, σὰν νὰ τσιρίζει τὸ κόντρο μὲς κουλουριασμένης πρωιὰ τσιμᾶ, γιὰ νὰ μὴν μπαίσμαι ἀπ' τὶς θάλασσες καὶ τὸ πότσια μὲ τὴν μαλὰ ἀνάλμη.

—Κάποια φανάρια, εἶπε τοῦ καλὸ κληρο σὰν γύρισα στὸ κορμπλοστάσι, φαίνονται ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μιὰ κρυὰ καὶ πάμε νὰ τὰ πιάσουμε.

—Ὁ Θεὸς νιαὶ δάλη τοῦ χέρι τοὺ ἔλεος καὶ σταυροκατέβηκε πρὸς φορές.

Σαφνιὰ ἕνας πρότος βρρὸς ἀ-ἀνοίγθηκε σὰν' τὸ ἀνατολικὸ σπαρτὶ πρὸς φορές.

Ποσάμι;

—Χορρεστὸς κασιαὶ Παναγία! βαπὸρ ὁ καϊκτσῆς. Μᾶς πάρμε μὲ τὸ καπάκι τόοοο κύμασα. Λίδεσα σαμδιά!

Πετυχθήκαμ' Εἶοι ἀπάνω. "Η πλώρη πατήθμαι...Γέρνει. Ὅλο τὸ καράϊδι ἀπ' τὸ μέρος τοῦ νεροῦ.

Δημέους τώρα ὁ ναύκληρος μ' ἕνα σγουρὸ σ' ἕνα· καιμιπὰ, κρεμάσθμε ἀπ' τὴ πάσκα, ἴσαμε νὰ μᾶς σπάσ ὁ νερό.

—Χριστὸ καλὰ τάλεγαμα γιά! Σταυρορροσὲ δόσε...τὸ σταυρορροσὲ τοὺ π' ἀμνεῖζμαι τέτοια δρροραβοὺ! Κεγτ.

Ἐπὶ τέλοος τάδαλα τὸ κακὸ στὴ θέσι του. Μὰ ὄγθηε πάλι. Καὶ δόσευ νὰ διαλί του μὲ μερικὰ κοντάλια.

❁

—Εἰς τάξιν μάγης. ἀπαντες εἰς τὰς θέσεις των!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀπλονόμου.... Ἐγὼ θρόϊ!—Ὅλοι στὴν πουόρα... Χωμένοι στὸ νερό, ἴσα μὲ τὸν ἀστρόγαλο. Κάθε τόσο τόννος θάλασσα στοὺς ὄμους μας καὶ γοματίζομαι. Πέρνομε πάνω τὰ πουντάλια, μὲ τοὺς χειραγωγούς, πλείνομε τὰ στεγανὰ, νοιγοκλείσια, σπιφάγια, καθένους κι' ἕλλος πηδοῦμε στὰ πολυδόκα, περμένοντας τὴ διατυγὴ γῆς φωτὸς, ἕλλοι σταίσαν στοὺς σήργανα ἀπ' ἔξω ἀτοιμοι γιὰ φτσάλιο μὲ μπαλτάδες καὶ κορδάνια τῆς ἐφιδλῆρας στὸ χέρι κι' ἕλλοι στὸ κουπὶ, γιὰ ἀπὸ ἀσυμφιδονισιὰ ποὺ τοῦχεν ἀπ' τὴν πέσι, περιμένοντας τὸ «Εἶκε».

Μὰ ὁ ναύκληρος;... Ποῦ ἔπρεπε μὲ τὸ σύφραγ τοὺ καὶ τὴ δάρδια τοὺ νὰν' ἄτοιμος νὰ πιάσ μὲ σαλιάσγρες τὸ νερό, ἂν μὰς τρωτήσουν τὸ καράδι μας;

Ὁ ναύκληρος ἤγινε ἀφαντος!... Θὰ τὸν πῆρε καμιὰ θάλασσα τὸ φασαφά!! ... Ἔνας λιγόπορας!... Σταυρορθὸ δέσε, σταυρορθὸ λόσε... Τὸ λεγε.

Μεγρστά μας τόρα φάϊνα.....Πλόρα..Κουφόγυο ποὺ τόχει ὁ ἀθεόφοβος νὰ' ἀρμεγίζμ μ' ἀναμμένα φανάρια!

"Ἀπ' τὴν πάρτα τοῦ πόργου ὁ καπετάνιος διασῆς νὰ πάρουμε στὸ σανταῖφο τὸν πρωτοθέρο ἀρίθμὸ μας νὰ' ἔπιτα τὰ φανάρια τῆς σημαίας.. Μάϊνα ἔπιτα κι' ἴσα νὰ Κράτει.....Μὰ ὁ ἄλλος φεύγει.

—Πέρ...μὰ τὸ πρωμαῖο! φαντάζει ὁ καπετάνιος τόρα.

Συβόλου τὴ μπαλδάλα τοῦ μπολυδόλου κι' ἀπ' τὶς τέσσερις νάνερες τοὺ θγαίνει ὁ Χάρος....Μὰ τόρα μέσα στὰ σανιδάκια...Πλόρα, ὅλόπορα φανάρια δικιᾶς μας σημαίας καὶ τὸν ἀριθμὸ 12... Τὸ δικό μας 12.. Περιπολία κι' αὐτό.

❁

Περ' ἀπὸ δεβιά μας, ἀπὸ κεῖ κάτω μακριά, φαίνεται τὸ πρῶτο φῶς, τὸ σουσουράκι φῶς τῆς Ἀγρῆς... Τὸ καιρὶς παλιάρι... Ἡ πλατειὰ θάλασσα ὁλοένα.

Χριστὸς γεννήθηκε!

Μὰ μᾶς λείπει ἕνας...Ὁ ναύκληρος...Εἶχε προαίσθηση τάχα;

Ὅλοι τὸν λυπηθήκαμε...Λὲν θ' ἀπούμε πιὰ τὸ «τσάκα-τσούκα» του... Ἀκόμα τσ' ὁ κεδεγγίνης, περνώντας τὸ χαμὶ τοὺ στὸ ψαιρολόγιο, τὸν συμπόνεσε.

Σαφνιὰ, ἀπὸ τὴν πρῶτη πίσω, ἀκούσθηκε μιὰ φωνή, σὰν νἄβγαινε ἀπ' τὸν Ἅδη.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΡΓΑΛΕΙΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Πᾶ λοιπὸν ποὺ στὴν Ἑλλάδα ἀρχίζουμε γ' ἀποκτοῦμε βιομηχανικὲς βάσεις, ἀφοῦ θὰ μποροῦν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κατασκευασθοῦν στὸν τόπο μας χωρὶς τὴν ἐλαχίστην παρέμβασιν τοῦ

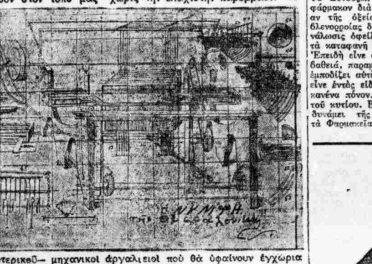

ἐξωτερικοῦ— μηχανικοὶ ἀργαλειοὶ ποὺ θὰ ὑφαίνουν ἐγχώρια ὑφάσματα!

Δὲν θὰ προσέξατε ἴσως ἀκόμη ὅσο δέξεις τὴν ἀναγγελθεῖσαν ἤδη ἐφεύρεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ αὐτομάτου ἀργαλειοῦ, ἐφευρέτης του εἶνε ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ι. Σόλτας βιομήχανος, ἐλθὼν ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν διὰ τὰ λάβῃ τὸ δίπλωμα τῆς εὑρεσιτεχνίας του εἰς τὴν κρατοῦσαν. Ὁ κ. Σόλτας αὐτὸς ἀπετυχήμενος ἀπὸ τὰ Ἑπτανῆσια τῆς Μακεδονίας, ἐξεντοπίσθη ἀπὸ μικρὸς —ποῦ ἄλλοι;— στὴν Ἀμερική. Ἔκει ἐνεργάσθη σὲ μιὰ σχολὴ ὑφαντουργικὴ καὶ ἀσπούδασε ὑφαντουργὸς, σχεδιαστὴς ὑφασμάτων καὶ μηχανουργὸς ὑφαντουργικῶν ὑφασμάτων, ἀϊτέπειρε καὶ ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὴνθυνε διάφορα παρόμοιε ἐργοστάσια.

Ὕστερα ἀπὸ 25 χρόνια —τόρα— ἐπεφύσισε νὰ ἐπανέλθῃ στὴν Ἑλλάδα, ὄχι δὲμος τὸ ἴδιο νὰ ἡσηχάσῃ, ἀλλὰ νὰ βοηθήσῃ κι' αὐτὸς τὸν τόπο στὴν μεγάλη προσπάθειαν γιὰ τὴν βιομηχανικὴν του αὐτοτέλειαν. Καὶ θέσεις εἰς ἐνέργειαν τὰ βῆρα τῆς πείρας του.

Συνεταιρισθεὶς μὲ τὸν κ. Γ. Τσιγκόϊαν, ἕνα φοβερὸν καὶ αὐτὸν Ἠπειρώτην, διαβολόπρωτον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔζη γνωριμία ἀπὸ ἐποχῆς στὴν Ἀμερική, καὶ ἱδρυσαν μαζὶ στὴ Θεσσαλονίκη τὴν πρώτη βιομηχανίαν τους φωλιᾶ, ἕνα πρότυπον ὑφαντουργεῖον μὲ Ἀμερικανικὰ μηχανήματα ποὺ εἶχε φέρει ὁ κ. Σόλτας μαζύ του. Τὸ δεσμόνιν ὅμως τοῦ κ. Σόλτα δὲν τὸν ἄφησε ἥσυχον αὐθὸς μόλις ἑπάτησε τὸ πόδι του στὴν πατρίδα. Ἐκοπάλαβε ἀμέσως ποὺ βρισκόμαστε οὐσιαστικὰς ἀπὸ βιομηχανικῆς ἀπόψεως καὶ ἤρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ ἐντατικῶς ὅσα ἤξερε ἀποκομίσῃ ἀπὸ τὰ διδάγματα τῆς Ἀμερικῆς. Ἐφεύρε καὶ κατεσκεύασεν ἀμέσως ἕνα πρόσθετον βαμβακίου μηχάνημα (κοιρίστρον) ποὺ ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια τὴν ὑφαντουργίαν καὶ ἕνα τὸ εἶδεν νὰ λειτουργῇ ἐμφανῶς ἐκτάκτου, γιὰ τὴν τελειότητά του. Κατόπιν ἀπὸ ἐνὸς χρόνου πειράματα καὶ κόπους, ἴδού αὐτὸς πάλιν ἐφευρίσκων τὸν πρῶτον Ἑλληνικὸν ἀργαλειόν, "Οταν ἐμιλοῦμεν γιὰ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀργαλειοῦ του γυαλίζουν τὰ μάτια του:

—Μάλιστα λέγει —ὁ Ἑλληνικὸς ἀργαλειός, ποὺ ἐφεύρον, εἶνε ὁ ἁπλούστατος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε τύπων, στηριζόμενος ἐντελῶς ἐπὶ νέων βάσεων. Λέγω τῆς ἁπλουστεύσεως εἰς τὸ σύστημα τῆς κινήσεως κυρίως περίφημο διπλῆς στροφῆς καὶ ἁπὸ τοὺς τελειοτέρους ἐρμαπτικοὺς καὶ Ἀμερικανικοὺς ἀργαλειούς. Εἶνε σχεδὸν ἀθόρυβος καὶ χρειάζεται ἕκαστη 1)3 τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως ποὺ χρειάζεται κάθε ἄλλος ἀργαλειὸς γιὰ νὰ κινηθῇ. Ἡ παραγωγή του θὰ εἶνε σχεδὸν διπλασία τῶν ἄλλων. Εἶνε ἀπὸμάτερος τόσον ἀπὸ τὸ στιμόνι δσον καὶ ἀπὸ τὸ ὑφάδι. Ὁ Ἑλληνικὸς μου ἐργαλειὸς εἶνε μὲ ρατιέρα εἰς τὴν ὁποίαν μπορῶν νὰ τοποθετηθοῦν 32 μετάξαι, καὶ μπορεῖ νὰ ὑφάνῃ εἰς τὰ τέσσαρα διάφορα μοντέλα του μαλλίνα, μεταξωτά, βαμβακερὰ καὶ ἀναμίγματα. Ὁ ἀργαλειός μου ὑπερτερεῖ τεχνικῶς κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς ξένους τύπους τῶν ἐφησυχίων εἰς πολλὰ σημεῖα. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μὲ ὁ διδάσκει 25 ἐτῶν πεῖρα μέσα στὰ ἐργοστάσια ποὺ ἐσπρίσανε σχεδὸν τὰ μαλλιά μου. Ἡ πρὸ βάσις μου εἶνε νὰ κάμω μίαν ἀριστον ὑφαντουργικὴν μηχανὴν κατάλληλον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἀπὸ δύσεων τὴν βιομηχανικὴν ὑπεροχὴν, διὰ τὴν Βαλκανικὴν τοιάζουσαν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ δὲ κατασκεύων αὐτὴν εἰς τὴν χαρείαν τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν κρατῶν ποὺ ἔνε ἔκαταν ἴδιου τύπου βιομηχανῶν μηχ